

— Maradok, őrnagy ur, mert nem vagyok harcképtelen — válaszolt a sebesült.

A századost egy sirra ültették, de újra nagy veszedelemba kerültek. Az osztrákok néhány ágyut szegeztek a temetőnek s abból kar-tácsokkal árasztották el a holtak országát.

Pár perc múlva azonban megérkeztek a honvéd-ágyuk is. Erre ismét megindult a roham. De ezt már nem várta meg a német. Tudta, hogy a honvédek szuronyrohamának egy percig sem állhat ellent, s hanyat-homlok futásnak eredt.

A százados felkőnyökölt a keresztre s — Győztünk! — kiáltott fel örömeiben, aztán leborult a sirra s elvesztette eszméletét.

Az öreg káplár kapta vállára néhányadmagával s egy sebesült-vívő szekérre tették.

Az orvos nemsokára kimosta sebeit és bekötözte. Damjanich megkérdezte a doktort, hogy súlyos e legkedvesebb századosának sebe.

— Nem súlyos, tábornok ur — felelt az orvos.

— Akkor legalább újra visszajöhettek a vörössipkások közé... — mondta boldogan a hős százados.

A régi zászló

El ne hagyd a régi zászlót

Hazám ifjusága!

Márciusnak szent tűzével

Álljatok alája!

Örökségül hagyták reánk

A szabadsághősök...

Azt a régi magyar zászlót

Vegyétek át tőlük!

Megtépdeste ezer vihar,

Kard és golyó járta;

Tépetten is fenn lobogott,

Égre lengett szárnya!

Diessugárban ragyogtatta

Őseinknek képét,

Lánglővelve úgy vezette

A szabadság népét!

Tudjátok-e, mért oly piros?

Sok vér hullott rája!

Tudjátok-e, mért oly fehér?

Erkölc a varázsa!

Tudjátok-e, mért olyan zöld,

Örökzöld a színe?

Mert az örök szabadságért

Ver a magyar szíve!

El ne hagyd a régi zászlót

Hazám ifjusága!

Föl ne cseréld idegennel,

Nemzetem virága!

E megtépett lobogóval

Élsz uj ezer évet!

Ez a zászló a szabadság!

Ez az örök élet!

Pósa Lajos.